

כשמושה נולד, כתוב "ותרא אותו כי טוב הוא, ותצפנהו שלושה ירחים" מה ראתה בדיוק יוכבד אם משה שגרם לה לשמור את ילדה? ואי אפשר לפרש כפשוטו - א. כי המילה "טוב" יכולה להתפרש בכל מיני כיוונים. ב. כל אם אוהבת את בנה, כל אישה מישראל שילדה, השתדלה להחביא את בנה, אולי לא ימצאו אותו, וראיה לכך מהמדרש שהמצריים היו מחפשים בבתים אם הוחבא הילד. בוודאי שלא תתנדב שום אם לתת את בנה ע"מ שייזרק לייאור. וכך מעלה הרמב"ן:

ותרא אותו כי טוב הוא ותצפנהו - ידוע כי כל הנשים אוהבות את בניהם, יפים ושאינם יפים, וכולן תצפנינה אותן בכל יכלתן, ואין צורך לטענה 'כי טוב הוא'. אבל פירוש הטובה הזאת, שראתה בו טוב מחודש וחשבה כי יארע בו נס וינצל.

הקושי בפירוש המילה טוב, פֶּתַח פֶּתַח לחז"ל לבאר את הביטוי. סך הכל בחז"ל נמצאים 7 פירושים שונים למילה 'טוב': נתמלא הבית אורה, טוב- שנשלמו איבריו, טוב במראהו, הגון לנביאות, הגון לגאולה, נולד מהול ושזהו שמו - "טוב" או "טובה".

מה שברור, יוכבד ראתה משהו מיוחד מאוד במשה, שממנו היא הבינה שהקב"ה סימן אותו. יותר משהיא רוצה להציל את בנה, הקב"ה חפץ בזה. אפשר לראות את זה גם במה שכתוב אחר כך על מרים אחותו "ותתצב אחותו מרחוק, לדעה מה יעשה בו" - היא בטוחה שמושה יקרה כדי שהוא ינצל, היא לא שמה כדי לראות אם ייעשה בו משהו, אלא מה ייעשה. בטוח שייעשה, רק לא ידוע מה ובאיזו דרך¹. משה רבינו, מיום שנולד, היה מיועד למשימה מיוחדת משלו.

אני רוצה לומר, שהאדם המיוחד בסיפור הזה הוא דווקא יוכבד, ולא משה רבינו. כל אם עבריה, רוצה בטובת בנה, ורוצה להצילו מיד המצריים. גם יוכבד רוצה להציל את בנה. ההבדל הוא, שיוכבד רואה את הטוב של בנה. היא רואה את הנקודות הטובות שלו. היא רואה את הפוטנציאל שטמון בו. היא רואה שאף אחד אחר בעולם לא יכול להחליף אותו, לכן מוכרחים להציל אותו. הקב"ה בעצמו חפץ להצילו. ואת ההבנה הזו, יונקת גם מרים.

זה נכון לא רק לגבי הילד שלנו, לא רק לגבי יוצאי חלצינו. זה נכון לגבי כל יהודי. לכל יהודי יש את האור המיוחד שבו, את האור שבגוון שלו אף אחד אחר לא יכול להאיר. גם לא משה רבינו. לכל יהודי יש משימה, שהוא צריך לראות את עצמו, כי טוב הוא, ולעשות כל מאמץ כדי להפיק את הקדושה שיכולה לבקוע מתוכו.

איך מוציאים את הקדושה מהכח אל הפועל? יש רק דרך אחת. לימוד תורה. כל יהודי, צריך ללמוד תורה. לא כולם צריכים ללמוד אותו דבר, לא כולם יכולים ללמוד את אותה כמות ובאותו עומק, אבל כל יהודי מוכרח שיהיה לו אפשרות לפתח את עצמו בלימוד התורה. לא לימוד כפולקלור יהודי, אלא לימוד שבונה את הקשר שלנו עם הקב"ה.

יהי רצון, שנמלא ונבהיק, כל אחד את האות שלו המיוחדת בספר התורה שכולל את כל עם ישראל. אמן.

¹ וכעין זה, השאלה שיישאל אדם אחרי 120 - "האם ציפית לגאולה". זהו ההבדל בין 'לצפות' לבין 'לחכות'. לצפות, זה לדבר שבודאי יגיע, רק לא ידוע מתי וכד', לחכות, זה בספק אם בכלל יגיע הדבר. אנו מצויים לצפות לגאולה.